POEMAS TRADUCIDOS DE MIGUEL HERNÁNDEZ

LA "ELEGÍA A RAMÓN SIJÉ" TRADUCIDA AL RUMANO

POR LA POETA ELENA LILIANA POPESCU Y JOAQUÍN GARRIGÓS

ELEGÍA

(En Orihuela, su pueblo y el mío,
se me ha muerto como del rayo Ramón
Sijé,con quien tanto quería)

Yo quiero ser llorando el hortelano
de la tierra que ocupas y estercolas,
compañero del alma, tan temprano.

Alimentando lluvias, caracolas
y órganos mi dolor sin instrumento,
a las desalentadas amapolas

daré tu corazón por alimento.
Tanto dolor se agrupa en mi costado,
que por doler me duele hasta el aliento.
Un manotazo duro, un golpe helado,
un hachazo invisible y homicida,
un empujón brutal te ha derribado

No hay extensión más grande que mi herida,
lloro mi desventura y sus conjuntos
y siento más tu muerte que mi vida.

Ando sobre rastrojos de difuntos,
y sin calor de nadie y sin consuelo
voy de mi corazón a mis asuntos.

Temprano levantó la muerte el vuelo,
temprano madrugó la madrugada,
temprano estás rodando por el suelo.

No perdono a la muerte enamorada,
no perdono a la vida desatenta,
no perdono a la tierra ni a la nada.

E L E G I E

(La Orihuela, satul lui şi al meu,
a murit ca lovit de fulger Ramón Sijé,
împreună cu care iubeam atât de mult.)

***V**reau să fiu, plângând, grădinarul*
brazdei sub care te afli şi pe care o îngraşi,
prietene drag al inimii mele, atât de devreme.

Hrănind ploile, scoicile şi orgile
cu durerea mea fără de instrument,
macilor deznădăjduiţi

le voi da inima ta, drept hrană.
Atâta durere se adună în trupul meu
încât mă doare chiar şi răsuflarea.

Un pumn puternic, o lovitură înghețată
de secure nevăzută, şi ucigaşă,
o-mbrâncitură brutală te-a doborât.

Nu poate exista vreo rană mai adâncă,
îmi plâng nefericirea şi toate ce-o-nsoțesc
căci moartea ta o simt mai mult decât viața.

Păşesc prin mirişti de morți, şi
fără să simt căldura sau alinarea cuiva,
plec de la inima-mi spre cele ce m-aşteaptă.

Devreme şi-a ridicat moartea zborul,
devreme s-au trezit şi zorile,
devreme te rostogoleşti pe pământ.

Nu iert moartea îndrăgostită,
nu iert viața ingrată,
nu iert pământul, şi nici neantul.

En mis manos levanto una tormenta
de piedras, rayos y hachas estridentes
sedienta de catástrofes y hambrienta.

Quiero escarbar la tierra con los dientes,
quiero apartar la tierra parte a parte
a dentelladas secas y calientes.

Quiero minar la tierra hasta encontrarte
y besarte la noble calavera
y desamordazarte y regresarte.

Volverás a mi huerto y a mi higuera:
por los altos andamios de las flores
pajareará tu alma colmenera

de angelicales ceras y labores.
Volverás al arrullo de las rejas
de los enamorados labradores.

Alegrarás la sombra de mis cejas,
y tu sangre se irá a cada lado
disputando tu novia y las abejas.

Tu corazón, ya terciopelo ajado,
llama a un campo de almendras espumosas
mi avariciosa voz de enamorado.

A las aladas almas de las rosas
de almendro de nata te requiero,
que tenernos que hablar de muchas cosas,
compañero del alma, compañero.

(10 de enero de 1936)

Miguel Hernández,

El rayo que no cesa

În mâinile mele dezlănțui o furtună
de pietre, fulgere şi de securi stridente
înfometată de catastrofe, şi-nsetată.

Pământul, vreau să-l scormonesc cu dinții,
vreau să-l desfac bucată cu bucată
cu muşcături uscate şi fierbinți.

Vreau să minez pământul până te voi afla
ca să-ți sărut nobila țeastă,
căluşul să-ți dezleg şi să revii din moarte.

Te vei întoarce la grădina mea şi la
smochin:
peste înaltul eşafodaj al florilor
va hoinări în zbor sufletul tău culegător

al cerilor îngereşti şi al faptelor.
Te vei întoarce la murmurul brăzdarelor
plugarilor îndrăgostiți.

Şi îmi vei bucura umbra sprâncenelor,
iar pentru sângele tău, țâşnind în toate
părțile,
se vor certa logodnica ta şi albinele.

Inima ta, deja catifea ponosită,
cheamă pe un câmp de migdale spumoase
vocea mea zgârcită de îndrăgostit.

Te cer sufletelor înaripate ale florilor
de migdal, albe ca smântâna,
căci avem de vorbit despre multe lucruri,
prietene drag al inimii mele, prietene.

(10 februarie 2003)

Traducere de Liliana Popescu şi Joaquín Garrigós